

Brief aan mijn leraar

Beste leraar, ik ben vandaag ongewoon stil. Weet je, mijn zus ligt in het ziekenhuis en mijn gedachten zweven telkens weer naar haar.....ik ben bang. Ik weet zeker dat ze heel erg ziek is want iedereen houdt meteen op met praten als ik in de buurt ben, en ik zie dat ze huilen. Daarom ben ik vandaag zo stil.

Beste leraar, ik ben vandaag ongewoon boos en chagrijnig. Weet je, mijn vader en moeder vinden dat ik bij mijn zus op bezoek moet maar dat wil ik niet. Ze is zo ziek, ik kan het gewoon niet aanzien. Daarom wil ik niet bij haar op bezoek. En daarom ben ik vandaag zo boos en chagrijnig.

Beste leraar, ik ben vandaag ongewoon onrustig en lawaaierig. Weet je, ik ben het zo zat dat iedereen almaar vraagt hoe het met mijn zus is. Ze hebben het allemaal over haar, thuis en overal. Ik ben het spuugzat. Ik ben boos op mijn zus. Zij krijgt alle aandacht....ik heb het gevoel dat niemand zich om mij bekommert. Daarom ben ik vandaag zo onrustig.

Beste leraar, ik ben tegenwoordig helemaal niet blij. Weet je, ik hoorde pas dat een jongen is doodgegaan aan dezelfde ziekte als mijn zus. Nu dringt het pas tot me door hoe ernstig kanker is. Mijn zusje gaat misschien ook wel dood. Het is allemaal zo verdrietig. Als mijn vrienden mij mee uit vragen, trek ik me terug. Hoe kan ik plezier maken nu het zo erg is? Daarom voel ik me vandaag helemaal niet blij.

Beste leraar, ik ben de laatste tijd ongewoon ijverig. Weet je, mijn zus is heel erg ziek en mijn ouders maken zich zorgen om haar. Als ik goed mijn best doe, dan hebben ze een zorg minder en zijn ze misschien wel trots op mij. En als ze geen tijd voor mijn zus hebben, gaat ze misschien wel dood. Snap je? Daarom ben ik zo ijverig de laatste tijd.

Beste leraar, je vindt misschien dat ik veel aandacht vraag. Ik begrijp best dat je daar doodmoe van wordt en dat je soms boos op me bent. **Maar het is zo moeilijk te zeggen dat ik je nodig heb.** Ik laat je op allerlei manieren weten – met bewuste en onbewuste signalen – dat ik het zo verschrikkelijk moeilijk heb. Ik ben jong en bang en heb nog niet voldoende levenservaring om te weten dat mijn hele familie, dus ook ik, in een crisis verkeren. Degenen van wie het ik meeste houd – mijn ouders – hebben genoeg aan zichzelf. **Het is voor mij belangrijk dat jij als leraar dat weet.** Het zou fijn zijn als de andere kinderen in de klas het ook wisten. Dan zou ik me veiliger voelen. Ik hoef niet zo nodig de hele tijd te praten, maar ik voel me gewoon het veiligst bij mensen die weten dat mijn zus kanker heeft. Die weten dat ik het moeilijk heb.

Ik vraag je eigenlijk maar één ding: **zie mij!**